

הפילגש והבולים

השבוע הרגיש יפה ירקוני מחסור בבולים, ובמעטפות דואר. ומה עושה בן אדם כשהוא מרגיש מחסור בדברים כאלה? הוא הולך לדואר, משלם כסף, וקונה אותם.

זה מה שיפה עשתה, וכשהיא עשתה את זה היא לא תיארה לעצמה לאיזה הרפתקות זה עלול להוביל אותה.

בתום ילב מוחלט היא הגיעה אל פקידת הדואר באחד המשרדים הקטנים וביקשה ממנה בולים. הפקידה נתנה לה בולים, ויפה נזכרה שהיא צריכה גם גלויות.

המוכירה לא הביטה בה, והפטירה בקול חסר-גיוון: "זה באשנב השני". יפה ירקוני הסתכלה באשנב השני, ראתה שיש שם תור גדול, וביקשה מהפקידה שתפטור אותה מהעמידה הממושכת, ושתינתן לה את הג' ליות עם הבולים.

המוכירה לא הביטה בה, אמרה לה: "תעמדי בתור כמו כולם". יפה הטבירה לה שהיא עמדה בתור, כי אחרת, איך היתה מגיעה לאשנב שלה. אבל הפקידה לא רצתה לקבל הסברים, היא המשיכה להביט אל הבולים שלה ולרטון: "תלכי ותעמדי בתור".

יפה החלה להתרגן. בין השתיים התפתח ויכוח חריף, ובשיאו צעקה יפה אל הפקידה בקול עשיר: "ברור שאם את קמה בכוכר, ומסתכלת בראי, ורואה איזה פרצוף מכוער עומד שם, או כשאת באה לעבודה אין לך מצב רוח. כשאת שרה אני רואה בקהל פרצופים כמוך, מכוערים וזמוזמים, אבל לא אני צריכה לחייך אליהם, וכאן אני לא צריכה".

הפקידה לא נעלבה. יפה הודיעה לה שהיא תגיש נגדה תלונה על יחס בלתי מנומס ללקוחות, ועזבה את הדואר.

למחרת שכחה יפה מכל המקרה, ורק בצהריים, כשצמצלו בדלת שלה, והיא פתחה אותה, וגילתה מולה את הפקידה המכוערת ואת מנהל הבנק, היא נזכרה.

הפקידה והמנהל ביקשו ממנה לא להגיש את התלונה, הבטיחו לה שיותר זה לא יקרה, שיתנו לה תמיד גלויות, שידברו איתה תמיד יפה, ולאחר הרבה תחנונים ובקשות, נעתרה והסכימה להיענות להם.

היא שכחה שוב מכל העניין, עד למחרת היום. למחרת צילצלו שוב בדלת, וכשהיא פתחה אותה, ראתה מולה אשה נאה מאוד, נעימה מאוד. האשה התנצלה על ההפרעה, ואמרה שהיא בעניין התלונה של הדואר.

יפה לא הבינה מה הקשר של האשה האלגנטית והנאה הזאת לפקידה הק' טנה והמכוערת, או למשרד הדואר או לתלונה.

אבל האשה, במקום להסביר את הקשר החלה מתחננת בפ' ניה שלא תותיר ל' פקידה ושתגיש נגדה את התלונה.

יפה היתה כבר מבולבלת. ואז הס' בירה לה האשה ש' היא אשתו של מנהל הדואר, והפקידה ה' קטנה היא פילגשו, והיא מעוניינת בכל לבה שהפקידה-הפילגש תיזרק מעבודתה.

עכשיו קלועה יפה בין הפילגש לאשה ולא יכולה להחליט מה לעשות בענין הזה.

יפה

רחל מדחלת על כל העולם

היא מצ"רת, הוא מצ"יר

הופיעה עם גבר לגמרי חדש. לא מוכר. נאה, מוצק, לבוש היטב, מעונב כראוי, מסורק יפה, מגולח. הכל היה בסדר אצלו, ובכל זאת הוא היה אלמוני לגמרי. כולם התפלאו, ושאלו את עצמם מאיפה עמליה ארבל מצאה את המלווה החדש שלה.

אחר-כך התברר שלמלווה החדש שלה קוראים נחום ארבל, ובמיקרה או שלא במיקרה, הוא גם בעלה.

עד ההצגה של אדמו כולם חשבו שהם כבר נפרדו, אבל זה לא נכון. להיפך, הם חיים באושר עד היום הזה, אבל הם עושים את זה בצורה מקורית מאוד.

שניהם לא זוכרים מתי נישאו. נדמה להם שזה היה לפני עשר שנים, או משהו כזה. היא הכירה אותו עוד כשהיתה בת 13, אבל הוא הצליח להכיר אותה רק כשהגיעה לצבא.

כשהיא עוד היתה בסירונוט יצא לה שם של בחורה עם המון מרץ והרבה בעיות, וכולם ריחמו על המפקד שיצטרך לדסן אותה. כשהיא גמרה את הטריונות שלחו אותה לקצין מיוחד שהיה מומחה לטיפוסים קשים, ונתנו לו הוראות איך להתנהג עם הטיפוס הקשה, ששולחים אליו עכשיו.

לא ברור אם היה כתוב בפתקה שהוא צריך להתחנן איתה, אבל בכל זאת הוא עשה את זה, והוא לא עשה את זה סתם, כמו שכולם עושים, הוא עשה את זה בגן

עמליה

ציבורי גדול, מאחורי קולנוע אורדע ברמת גן.

יום אחרי החתונה הורידו שניהם את טבעת הנשואין שלהם. ארבע שנים לאחר החתונה שלהם הם הולידו ילדה בשם של חמש שנים לאחר החתונה הם פתחו את מועדון חומות עכו. תשע שנים לאחר החתונה הם השכירו לאחרים את המועדון לתקופה של שלוש שנים. ותשע וחצי שנים לאחר ה' חתונה פתחה עמליה גלריה לציור ופיסול, והם עדיין ממשיכים להיות מחותנים.

«לא איכפת לי שום דבר מה שעמליה עושה», אומר נחום, «אני יודע שהיא אוהבת חיים, וזה לא איכפת לי. היא לא מסתירה ממני כלום, היא אפילו מראה לי את כל מכתבי האהבה שהיא מקבלת. היא מקבלת שניים ליום. אנחנו לא משתכנים בכלל להתגרש. בזמן האחרון אנחנו פשוט לא נמצאים הרבה ביחד כי אני נמצא רוב הזמן בנגב. אני מסתובב שם ומצייר».

הוא מסתובב ומצייר בנגב, ועמליה היא פיה מסתובבת ומציירת בתל-אביב. «אני לא מסתירה ממנו כלום», היא עונה כהד לדבריו, «אני משתפת אותו בכל מה שקורה לי. אנחנו חברים מצויינים ואני באמנה לו». אבל מה אתם חושבים קורה בסוף לזוג שחלק אחד ממנו נמצא בנגב ובעכו ומצייר את הטבע וחלק אחר ממנו נמצא בתל אביב ומצייר? לזוג כזה מוכרחה בסופו של דבר לקרות תערובת ציור משותפת. ובאמת עמליה ונחום פתחו פעם תערובת משותפת בעכו, ועכשיו הם מתכוונים לתערובה חדשה בלונדון. בינתיים הם ממשיכים לצייר באושר, בקצות השונים של הארץ.

את עמליה ארבל רואים בכל מקום. רואים אותה בדיסקוסקים, בהצגות בכורה, סרטי-בכורה, במסעדות-פאר, ובחגיגות עלי וזת, תמיד היא בלונדית, יפה, עם שמלות בהירות ופנים של ילדה קטנה.

כל מי שמכיר את עמליה ארבל מכיר גם את כל המלווים שלה, לכל ההזדמנויות ה' חגיגיות. לכל הופעה, לכל מסעדה, לכל חגי' גה, יש לה מלווה חגיגי, מצוחצח, ההולמ אותה בדרך כלל כמו השמלות הבהירות שלה.

לפני שבועיים, גרם לה אפילו אחד ה' מלווים שלה נקע ברגל. זה היה כשהיא היתה איתו בלילה, על שפת הים, על צוק גבוה, ונפלה ממנו למטה. אף אחד לא מתרגש מזה, וביחוד לו היא, רגילים כבר. אבל בשבוע שעבר, בהצגה החגיגית של אדמו, היא היכתה את כולם בתדהמה. היא

הארבע עשרה / אני נפוליאון הארבע עשרה / אני מוכרת למהר, כי באו לקחת אותי לבית משפטי.

כל מי שזה נשמע לו תפל, יכול להתנחם בשייר האחר, שמתחיל במשפט: «אני מאוהב בתלת-האפוננו הצהוב שלי» או במאות שיירים אחרים.

אבל בשיא שיגעון הטריוף של אמריקה המסורפת נמצאת תוכנית טלביזיה, המוגשת פעם בשבוע, במשך חצי-שעה, ונקראת תוכנית הזמרת המטומטמת.

הזמרת המטומטמת עולה על הבמה, עושה פרצוף דבילי, ואומרת איזו שטות. אחר-כך המראין ניגש אליה ושאל אותה איך היא מרגישה. היא מקשקשת לו בעיניים ואומרת: «אכלתי קישקע או כואבות לי הקישקע». האמריקאים מתפוצצים מצחוק.

היא נראית כמו מטומטמת אמיתית. כל תשובה שלה יותר אידיויסית מהקודמת, ו' מצחיקה יותר את האמריקאים היושבים ליד מקלטי הטלביזיה. המארגנים מנסים להכניס הומור, סאטירות פוליטיות וכו'. אחרי זה, במשך כל השבוע, מצללים אליה אנשים שונים, לברר אם היא באמת כל-כך דבילית, או לא כל-כך דבילית.

את האשה שתמלא את תפקיד הזמרת ה' זאת, היה די קשה למצוא. חיפשו אותה בין כל הזמרות האמריקאיות, ובסוף מצאו את מי אתם חושבים הם מצאו? את עליזה קאשי.

קאשי' מקשקשת בקישקע

ציורים מבהילים בסם מטורף מטורף. ה' חוברת הזאת מלאה מפלצות אנשים עם כמה ראשים, כל מיני דמויות זועה, וקריקטורות זועה ובדיחות-זועה.

אחר-כך המשיכה בזה תעשיית הפזמונים הפופולאריים. התעשייה הזאת התחילה לייצר מאות שיירים עם משוננים, פטיכים ולא נורמלים. אחד השירים נשמע למשל ככה: אני נפוליאון הארבע עשרה / אני נפוליאון

העולם הנורמלי כבר נמאס על האמריקאים. היום הם כבר לא מסתפקים בטיפורי ריגול, ציורים של שמש וים, או שיירים על בחור ובחורה.

היום הם רוצים כבר דברים אחרים, שיגרו את דמיונם ויעוררו אותם מן השיעמום. לכן פשט באמריקה כל כך מהר שיגעון הטריוף והזועות. התחילה בזה חוברת של קריקטורות ו'

לא כמו שאמרו

כשהזמר הידוע אדמו גיע ארצה, אמרו כולם שהוא לא אוהב נשים, אלא להיפך. ביום החמישי הוא עזב את הארץ, ועכשיו כולם יודעים כבר שהוא לא אוהב גברים, אלא להיפך.

מרגע שהוא בא ארצה הוא לא התנזר, אפילו ליום אחד, מבנות ישראל. באחד הערבים הראשונים שלו, הלך עם השחקנית רינה גנור לראות את מרסל מרסל. ערב לאחר מכן יצא עם אירית פדרמן, וערב לאחר מכן הוא יצא עם ערית, הבת של גורליק, וגם בכל שאר הערבים, כשהוא לא יצא עם אחת משלוש הנשים המכובדות הללו, הוא לא נשאר בבית.

מדי ערב ראו אותו מופיע בחברתה של בחורה מרוקאית או אלגיראית. יצא איתן, כיון שהן מדברות צרפתית.

היו לו כאן חיים די סוערים. לאחת ההופעות שלו בחיפה הגיע כולו מויע, וגושם ומתנשף, כי הוא התאמן לפניה בכדורגל. להופעת הפרידה שלו, ביום השלישי, כמעט שלא הגיע בכלל, כי היה עסוק באותו זמן עם אחת הבחורות הישראליות שלו. הקהל כמעט החל לאבד את סבלנותו, וכשהוא הגיע בסוף לבמה, גושם ומתנשף ומויע, כולם הבינו שהוא בטח שוב התאמן בכדורגל.

בינה לבנינו: «אני נמצאת איתו ביחסים טובים, כי השותף שלו, שהוא יותר עשיר ממנו, עומד להתחתן עם החברה הכי טובה שלי, בחורה בשם ורנדי האריס, שלמדתי איתה בלונדון קולג'. «לפני שנה הם התארסו, השותף והחברה שלי, ואני נסעתי לשם, לאירוסיין. בעוד שבועיים הם עומדים להתחתן, ולכן יש ביני לבין קלור קשרים מסויימים. בזמן האחרון באמת נפגשתי איתו אבל רק כדי לתת לו מנורה מחשכית, שיביא אותה לחברה שלי. ובכלל, זה לא קומפלי-מנט גדול שהוא מאוהב בי».

ידיד של ידיד של ידידה

שמועות רציניות ביותר הילכו בתל-אביב, וסיפורו של צ'ארלס קלור, המיליארדר ה' גדול, נפגש מאוד עם ריצה חכם, לעתים קרובות מיו וחשודות מדי. אמרו אפילו שאת הקרטייל האחרון שלו, שבו השתתפו כל זהורות המדינה, הוא ערך, בעצם, לכבודה.

ריצה